oma seisusega igapidi rahul on, — muidu on mu nõu otsas.

Haige kuninggale oli se jut hoopis moka pärast kuulda, lähitas warsi teendrid wälja ja käskis enesele seda särki muretseda. Mehed kõndisiwad ühest mäest ülesse teisest jälle alla, ika edasi, ühest maast teise, uurisid ja küsisid kõik linnad möisad läbi, ei saand ega saand üht inimest käte, kelle särk oleks kõlwanud kuninggale wia, tehku nemad mis taht.

No, eks ma ütle, nurised mõni lugija, teada muidugi mis nüüd tuleb, ei leita kusikilt seda õnnelist inimest ja waene kuninggas peab äraſurema; olekſid kuninga mehed mu juure tulnud, ehk wahest elaks kuninggas minu särgi tõttu alles weel. Kallis wader, palun mina wastu, ära pahanda ennast ilmaaegu, ega minu jut weel otsas ei ole, pane aga ilusaste tähele.

Olid mehed endid oma reisimise ja otsimisega juba tüki aega asjata wäsitanud, juhtusid ükskord ühe nurme peale, kus üks lamba-

karjane rõõmsaste torupilli puhus. Mehel oli lamba nahka kasukas seljas, torupil kaendla al ja tükki 10 ehk 15 lammast oli tema ümber jõõmas ja lusti pidamas. Pea jõudsid kuningga mehed tema juure ja hakkasid temaga juttu ajama. „Näe imed", ütlesid nemad, „mis head sulle on juhtunud, et sul nii hea meel on?" „No nüüd," wastas karjane, miks ma ei pea rõõmus olema, keha terwe, süda kerge, lahke ja hõlpus elamine on mu käes, need lambad on minu oma, nemad toidawad ja katawad mind, mis wiga peaks mul olema?"

„Wõi nõnda", ütlesid mehed, „kas tahad meiega kuningga juure tulla, kül saad näha' mis hea elu tema juures on." „Kas tagaparemaks", hüüdis karjane, „mis mul tema juures otsimist, mu seisus on juba kaunis kül, ei tarwita ma teie heldet soowimist." Ennäe, mõtlesid mehed, niisugust meest otsime meie ju kauagi rääkisid siis temale oma kuningga haiguset ja ütlesid: „Sedak sedak wiisi seisawad asjad, et anna meile oma särk laenuks, kül kuninggas seda sulle tasub auusaste. Karjane